

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Obec Spešov**, se sídlem Spešov 22, zastoupen JUDr. Vlastou Němcovou, advokátkou se sídlem Rožmitálka 5/7, Blansko, proti žalovanému: **Městský úřad Blansko**, se sídlem náměstí Svobody 32/3, Blansko, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Město Blansko**, se sídlem náměstí Svobody 3, Blansko, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2008, č. j. 29 Ca 312/2006 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 5712 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Vlasty Němcové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) usnesením ze dne 28. 5. 2004, č. j. 29 Ca 204/2002 – 30, odmítl žalobu Obce Spešov proti příkazu Okresního úřadu Blansko, referátu finančního, ze dne 3. 5. 2002, č. j. RF/1279/02/JB, jímž byl na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 19. 10. 1999, č. j. VS/3-5615/99-733, nařízen výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky, kterou měl žalobce vůči Československé obchodní bance, a. s., a to k vydobytí částky 804 316,50 Kč ve prospěch oprávněného Města Blanska. Krajský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že napadené rozhodnutí není soudně přezkoumatelné ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, neboť příkaz k provedení výkonu rozhodnutí byl vydán v rámci exekučního řízení, v němž již není rozhodováno o právech a povinnostech účastníků, ale jen o faktickém vymožení povinností uložených v rámci předcházejícího řízení.

Toto usnesení krajského soudu bylo zrušeno ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Afs 127/2004 - 62, a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť příkaz k provedení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky je podle právního názoru kasačního soudu rozhodnutím, které lze napadnout žalobou ve správním soudnictví.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem ze dne 12. 9. 2008, č. j. 29 Ca 312/2006 - 27, zrušil rozhodnutí Okresního úřadu Blansko, referátu finančního, ze dne 3. 5. 2002, č. j. RF/1279/02/JB, a věc vrátil žalovanému Městskému úřadu Blansko k dalšímu řízení. Krajský soud v tomto novém rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba Obce Spešov je důvodná, neboť v rozhodnutí, jež bylo v projednávané věci exekucním titulem (rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 1999, č. j. VS/3-5615/99-733), nebyla dostatečně určena konkrétní povinnost, podle níž by bylo možné provést výkon rozhodnutí. Nebyla-li pak povinnost v exekucním titulu dostatečně přesně určena, nelze ani hovořit o rozhodnutí, které ukládá povinnost. Takové rozhodnutí není možné vykonat, neboť není zřejmé, co vlastně má být vykonáno. Krajský soud proto napadený příkaz k provedení výkonu rozhodnutí jako nezákonný zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a s ohledem na neurčitost exekucního titulu se již nezabýval námitkami směřujícími do rozhodnutí Okresního úřadu Blansko, jímž byl nařízen výkon rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný Městský úřad Blansko jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nedostatečně posoudil otázku přechodu pravomocně skončené agendy Okresního úřadu Blansko podle zákona č. 320/2002 Sb., v souvislosti s ukončením činnosti okresních úřadů. Tvrdí, že spis týkající se Obce Spešov z Okresního úřadu Blansko nepřevzal. Přejedání působnosti proto platí ve smyslu agendy budoucí, resp. agendy pravomocně neskončené ke dni zániku okresních úřadů. Nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že povinnost žalobce zaplatit podíl na úvěrech a zadluženosti města Blanska není v rozhodnutí Ministerstva vnitra dostatečně určena. Poukazuje na obsah rozhodnutí, v němž je stanoveno, že „na Obec Spešov bude převeden majetek podle přílohy tohoto rozhodnutí a finanční prostředky budou rozděleny podle stavu k 1. 1. 2000. Závazek Obce Spešov vyplývá i z § 1 odst. 2 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, který předpokládá rozdělení majetku včetně ostatních práv a závazků, tedy i stanovení výše dluhů. Ministerstvo vnitra stanovilo výši dluhů akceptací návrhu Města Blanska, které formou přílohy učinilo součástí správního rozhodnutí a odkázalo na tyto přílohy ve výrokové části. Z tohoto důvodu trvá na tom, že povinnost zaplatit dluh vyplývá ze správního rozhodnutí, které ve výrokové části odkazuje na přílohy, v nichž je částka vyčíslena. Jelikož Obec Spešov převzala majetek vymezený přílohami rozhodnutí správního orgánu, tato skutečnost dokazuje, že obsah těchto příloh jí byl dostatečně znám. Na podporu svých argumentů odkazuje na kopii stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2002, na kopii Přílohy č. 2, na zprávy k plnění úkolů a na výpisy změn na účtu. V závěru kasační stížnosti navrhuje přiznání odkladného účinku tomuto mimořádnému oprávněnému prostředku a poukazuje i na to, že zástupce žalobkyně JUDr. Karel Rujbr, advokát v loňském roce zemřel, a proto je výrok č. 2 napadeného rozsudku prakticky

neproveditelný. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti žádné nové skutečnosti, pouze citoval závěry krajského soudu se kterými nesouhlasí. Krajský soud dostatečně zjistil skutkový stav věci a dospěl ke zcela správnému právnímu názoru. Podotkl, že přiznané náklady řízení jsou finančními prostředky, které náleží v daném případě Obci Spešov. Konstatování „k rukám advokáta“ je pouze uvedení platebního místa, nikoliv příjemce. Pro odkladný účinek není důvod, neboť Město Blansko drží neoprávněně finanční prostředky od roku 2002, kdy mu byly převedeny po provedené exekuci Okresním úřadem Blansko. S těmito prostředky ve výši 804 316,50 Kč volně po celou dobu disponuje, ačkoliv tyto prostředky přináleží Obci Spešov. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal procesní předpoklady projednání kasační stížnosti. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Za stěžovatele jedná v řízení o kasační stížnosti pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie a je tak splněn i požadavek ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Jelikož kasační stížnost byla podána i včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel obsahem své kasační stížnosti míří na stížní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byly splněny zákonné procesní předpoklady pro její věcné projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a jelikož neshledal ani vady uvedené v odstavci 3 tohoto ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud ověřil ze spisového materiálu, že kasační soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Afs 127/2004 - 62, uložil krajskému soudu, aby se zabýval uplatněnými žalobními námitkami věcně a upřesnil, že následný přezkum příkazu k provedení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již však na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum lze proto v těchto případech označit do určité míry za „omezený“, neboť se koncentruje na případné vybočení z řádné a na principu proporcionality založené správní exekuce (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, dostupné na www.nssoud.cz). Jelikož v nyní projednávaném případě byla žalobou namítána právě neexistence exekučního titulu a krajský soud byl v novém rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku kasačního soudu, je zřejmé, že se krajský soud měl v novém rozhodnutí zabývat mimo jiné věcným přezkumem otázky existence tohoto titulu, což také učinil. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 1999, č. j. VS/3-5615/99-733 sloužilo v projednávané věci jako exekuční titul, na jehož základě byl podle ustanovení § 71 a násl. správního řádu vydán Okresním úřadem Blansko

přezkoumávaný příkaz k provedení výkonu rozhodnutí. Krajský soud k námitce žalobce přezkoumal předmětný exekuční titul a dospěl k závěru, že z tohoto rozhodnutí nevyplývá pro žalobce žádná konkrétní povinnost. Rozhodnutí navíc odkazuje zcela obecně na přílohy, které však nejsou konkrétně pojmenovány ani označeny a netvoří součást správního rozhodnutí. V důsledku uvedených pochybení krajský soud uzavřel, že se v projednávaném případě nejedná o dostatečné určení povinnosti tak, aby mohla být tato splněna, popřípadě posléze vykonána. Z důvodu neexistence dostatečně určitého exekučního titulu proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, a vzhledem k povaze věci se tudíž nezabýval žalobními námitkami směřujícími do rozhodnutí Okresního úřadu Blansko, kterým byl na základě neexistujícího exekučního titulu nařízen výkon rozhodnutí.

Ke stížní námitce, v níž stěžovatel vytýká krajskému soudu, že nedostatečně posoudil otázku pravomocně skončené agendy Okresního úřadu Blansko podle zákona č. 320/2002 Sb., v souvislosti s ukončením činnosti okresních úřadů, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Pokud stěžovatel má touto kasační námitkou na mysli problematiku pasivní legitimace ve vztahu k zákonu č. 320/2002 Sb., tak touto otázkou se ve svém rozhodnutí zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Afs 127/2004 - 62, přičemž nepřisvědčil námitce, že Městský úřad Blansko byl nesprávně označen za pasivně legitimovaného účastníka řízení. Současně konstatoval, že Městský úřad Blansko je správním orgánem, který jako pasivně legitimovaný nastoupil na místo zaniklého Okresního úřadu Blansko, finančního referátu, a současně je i orgánem Města Blanska. Krajský soud v novém rozsudku, jímž zrušil k žalobní námitce rozhodnutí Okresního úřadu Blansko, referátu finančního, ze dne 3. 5. 2002, č. j. RF/1279/02/JB, a věc vrátil žalovanému Městskému úřadu Blansko k dalšímu řízení, v tomto smyslu uvedl, že Město Blansko (jak vyplývá ze správního spisu) bylo navrhovatelem řízení podle § 14 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, tedy účastníkem řízení ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu. Výkon rozhodnutí byl proto zahájen na návrh a z podnětu Města Blanska, součástí správního spisu je návrh na exekuci správního rozhodnutí ze dne 4. 1. 2002. Otázka pasivní legitimace a postavení účastníka řízení Města Blanska byla dle názoru Nejvyššího správního soudu postavena dostatečně najisto a v souladu se zákonem č. 320/2002 Sb. Nejvyšší správní soud navíc k této stěžovatelově kasační námitce uvádí, že žalobce v žalobě nenamítal otázku přechodu pravomocně skončené agendy Okresního úřadu Blansko v souvislosti s ukončením činnosti okresních úřadů. Stěžovatel proto nemůže namítat v kasační stížnosti nedostatky v odůvodnění krajského soudu, pokud nebyly tyto námitky již součástí konkrétně formulovaných žalobních námitek (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, v němž vyslovil neexistenci exekučního titulu z důvodu nedostatku určitosti povinnosti žalobce zaplatit podíl na úvěrech a zadluženosti města Blanska v rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 1999, č. j. VS/3-5615/99-733.

Nejvyšší správní soud k této námitce zaujal následující stanovisko, které je dále v textu blíže odůvodněno.

Každé konkrétní správní rozhodnutí je ve smyslu teorie práva zároveň individuálním správním aktem, kterým správní orgán v konkrétním případě řeší právní poměry určených adresátů správních norem. Proto, aby takovýto akt mohl plnit v souladu se zákonem svůj účel, musí být jeho obsah zejména určitý, srozumitelný a jasný. Musí z něj být především zřejmé přesné určení správního orgánu nebo orgánů, který akt vydal, a adresátů, jímž je určen. Určitým a jednoznačným způsobem musí být vyjádřena vůle původce aktu, zejména zamýšlené právní účinky, jakož i konkrétní a logické odůvodnění (srov. též Hendrych D. a kol, Správní právo, obecná část, 6. vydání, Praha, C. H. Beck, 2006, str. 207). V případě, že je konkrétním správním rozhodnutím uložena adresátům povinnost k plnění a tato povinnost není dobrovolně ve stanovené lhůtě splněna, stává se takové správní rozhodnutí, pokud je pravomocné a vykonatelné v souladu se zákonem, zároveň i exekucním titulem. Ač správní řád platný v době rozhodování správního orgánu (tj. zákon č. 71/1967 Sb.) konkrétně nestanovuje jednotlivé náležitosti exekucního titulu, lze tyto základní náležitosti dovodit právě z ustanovení § 47 odst. 1 správního řádu, které upravuje náležitosti správního rozhodnutí.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), musí správní rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu).

Náležitosti výroku jsou dále upřesněny v § 47 odst. 2 citovaného zákona. Z uvedeného ustanovení je třeba pro účely rozhodované věci vytknout, že pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu, která nesmí být kratší, než stanoví zvláštní předpis. Je nepochybné, že rozhodnutí o věci (výrok) musí být natolik určité, přesné a srozumitelné, aby z něj bylo možno nezaměnitelným způsobem seznat povinnost či právo účastníka řízení, ať už byly nově konstituovány, nebo toliko závazně deklarovány. Požadavek na určitost a přesnost výroku správního aktu obecně vyplývá v posuzované věci jednak z obecných principů práva, zejména požadavku právní jistoty účastníků řízení, na nichž nutně spočívá právní stát a jednak z povahy věci samé, neboť není možné spravedlivě požadovat vykonání povinnosti za situace, kdy není zřejmé, v čem konkrétně má povinnost spočívat. Důsledkem nedostatečně a neurčitě stanovené povinnosti je narušení principu právní jistoty účastníků a oprávněné důvěry v aplikaci práva správními orgány v souladu se zákonem a se základními principy dobré správy.

Jak již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 7 As 7/2007, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, „výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným“. Absence dostatečně konkrétního určení uložené povinnosti je v rozporu se základními zásadami a principy správního řízení a má zásadní vliv na přezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 772/2006).

Rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, musí být proto jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby. Jmenované vlastnosti musí mít výrok rozhodnutí také proto, aby rozhodnutí mohlo následně obstát v případném soudním přezkumu. Konkrétní podoba výroku je přitom odvislá od věci, která je předmětem rozhodování. V nyní souzené věci bylo obsahem výroku rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 1999 o rozdělení obce Blansko podle § 11 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, a k 1. lednu 2000 vznik nové obce, pro níž se stanoví název Spešov. Dále je ve výroku správního rozhodnutí v souvislosti s rozdělením majetku mezi obce uvedeno, že „Na obec Spešov bude převeden majetek podle přílohy tohoto rozhodnutí. Finanční prostředky budou rozděleny podle stavu k 1. 1. 2000. Součástí finančního vypořádání bude i zajištění finančních prostředků na chod obecního úřadu v nově vzniklé obci Spešov.“

Nejvyšší správní soud po přezkoumání výroku citovaného správního rozhodnutí ve smyslu shora uvedených požadavků dospěl k závěru, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 1999 neobsahuje dostatečně určitou a konkrétní povinnost obce Spešov zaplatit podíl na úvěrech a zadluženosti města Blanska. Z uvedeného rozhodnutí není zřejmé, jaká konkrétní povinnost ve smyslu majetkovém byla vlastně žalobci uložena, neboť rozhodnutí ve výroku pouze obecně odkazuje na přílohy, které nejsou dostatečně pojmenované a označené, dokonce nejsou ani k rozhodnutí přiložené. Není tedy zřejmé, která příloha má tvořit součást správního rozhodnutí, ve které z příloh má být konkrétně uveden majetek, jež má žalobce obci Blansko převést a není ani zřejmé, kde je přesně stanovena částka, kterou má žalobce doplatit. Přílohy nejsou v rozhodnutí správního orgánu podrobně vyjmenovány a popsány, nemluvě o tom, že k rozhodnutí nejsou ani přiloženy. Za takovéto situace se nelze odvolávat na obsah blíže neurčených příloh, jak to činí stěžovatel v kasační námitce, v nichž by měl žalobce dohledávat svoji povinnost zaplatit určitou částku. Nelze proto dle názoru Nejvyššího správního soudu hovořit o konkrétně a dostatečně jasně a srozumitelně stanovené povinnosti, která by byla tímto rozhodnutím žalobci uložena, a proto nelze ani spravedlivě po žalobci požadovat vykonání neurčitě stanovené povinnosti. Takový výrok není dostatečně přesný a určitý a neodpovídá základním zásadám a principům, jež ovládají celé správní řízení. Nejvyšší správní soud proto neshledal tuto stěžovatelovu námitku důvodnou a závěrům krajského soudu v tomto směru nelze ničeho vytknout.

S ohledem na výše uvedené není proto vůbec rozhodné, jak se stěžovatel mylně domnívá, zda byl žalobci obsah příloh znám či nikoliv. Rovněž Nejvyšší správní soud neakceptoval stěžovatelovu námitku, že Ministerstvo vnitra v napadeném správním rozhodnutí dostatečně určilo požadovanou částku prostřednictvím akceptace Návrhu Města Blanska, který tvoří součást správního spisu. Již z logického významu slova „návrh“ je zřejmé, že takovýto dokument nemůže být závazným dokumentem, natož součástí správního rozhodnutí v otázce určení dlužné částky. Konkrétní a přesně určená částka musí být buď přímo součástí výroku správního rozhodnutí nebo může být uvedeným způsobem určena v příloze rozhodnutí, za podmínky, že tato příloha je ve výroku jednoznačně specifikována a označena a z výroku je dostatečně zřejmé, že dlužná částka je blíže rozvedena v konkrétní příloze, jež je skutečnou součástí správního rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem

podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože bez prodlení (ihned po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení) rozhodl o věci samé. Za této situace potom nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Navíc stěžovatel ani neuvedl žádné důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce v řízení naopak úspěch měl a v souvislosti s kasačním řízením mu vznikly náklady spočívající v zastoupení advokátem. Jedná se celkem o částku ve výši 5712 Kč (2 úkony právní služby po 2100 Kč za jeden podle ustanovení § 7 a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ citované vyhlášky /převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé, jež spočívá ve vyjádření ke kasační stížnosti/ a 2 režijní paušály po 300 Kč za jeden podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky). Vzhledem k tomu, že zástupkyně JUDr. Vlasta Němcová, advokátka doložila kasačnímu soudu, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 4800 Kč o částku odpovídající dani, kterou je tato zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, t.j. o 912 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu